

נולדה ברומניה
 ב - 12.6.1922
 נפטרה ב - 2.9.1996
 הייתה נשואה לאברהם
 אם לישעיהו,
 שרה לניאדו וזוהר לביא

חנה נולדה בעיר המחוז הרומנית בוטושאני, על גבול האזור שנקרא אז בפי השלטונות הרודנים בשם טראנסדניסטריה, הזכורה לשמחה בתקופת מלחמת העולם השנייה, כאשר שמשה כאזור מחנות עבודת כפייה נוראה, ליהודים המגורשים. גם אברהם היה בין עובדי כפייה אלה, שסבלו מאכזריותם של הגרמנים. בעיצומה של העבודה, הוא הצליח להיחלץ מהמחנה וחזר למשפחתו בעיר הולדתו – חרלאו, שם הכיר את חנה ועד מהרה התחתנו

על תקופה זו כותב אברהם: "לאחר המלחמה חזרו התנועות הציוניות לפעולתן, ובתוכן גם קן "השומר הצעיר" שהייתי חבר בו. אז קיבלתי מכתב מאחותי גיזלה, שהייתה כבר בארץ ובקיבוץ זה 15 שנים, ובו היא סיפרה שנמצא עכשיו ברומניה חיים פורת, חבר בית אלפא ושליח ההגנה להצלת יהודים ולהעלאתם ארצה. פניתי אליו והוא הבטיח לי אפשרות לעלייה מיידית ארצה. כעבור יום הוא קרא לי ואמר: "תוך יום-יומיים יוצאת לארץ עלייה בלתי לגאלית, האם אתה מוכן להצטרף?" ענית: "בסדר, אבל אעלה ארצה יחד עם אשתי, חנה". בדרך מתורכיה לארץ נעצרנו ע"י הבריטים שארבו לנו, וכך הוכנסנו למחנות הריכוז של המעפילים בקפריסין. שנה וחצי היינו שם, וחיינו בתנאים קשים מאוד. שם נולד בנו הראשון, ישעיהו.

לאחר קום המדינה הועברנו מקפריסין, כעולים חדשים לארץ" תחילה ניסו את מזלם בעיר, כאשר קיבלו עבודה בבית-החרושת של משפחת קולטון ברמת-גן. לאחר זמן הביעו את רצונם להצטרף לקיבוץ בית-אלפא, שהיה אז פתוח לקליטת עולים ובעיקר לקליטת הפליטים מקפריסין

כידוע, השתלבותם של עולים חדשים בחיי קיבוץ לא הייתה פשוטה ולא חלקה – הם טעמו את טעם היוותם, כביכול, "ילדי חוץ" בקיבוץ. חנה השתלבה בעבודה ב"מטבח הכשר", שהיה מיוחד להורי חברנו הותיקים.

היא הצטיינה בעבודתה ובמטעמים הנפלאים שהכינה להם, לשמחתם הרבה

חנה זכתה לאושר גם בזכות בני משפחתה – אברהם, ישעיהו, שרה'לה וזוהר, ואחר כך בזכות כלתה,

חתינה, נכדיה ונכדותיה. בדאגתו לחנה הוכיח הקיבוץ את יתרונו כחברה שמבינה ועוזרת לחבריה

במצוקותיהם. נכון, לא קל ולא טוב להזדקק לעזרת הבריות, אבל קיבוץ שמבין את חבריו ואת מצוקותיהם,

עושה הכל כדי לסייע להם ולהקל על סבלותיהם. זו אחת מנקודות השיא של עזרה הדדית בקיבוץ –

וקיבוצינו עמד בכך בצורה נפלאה

חנה נפטרה ידועת סבל וידועת עינויים, תוך זעקות קשות על מר גורלה. הקיבוץ הקל עליה מעל ומעבר לכל

מידה, ועל כך נתונה לו ברכתה ותודתה של המשפחה כולה. יהי זכרה ברוך!

חן, נכדתה: "תמיד התעניינת מה שלומי, איך הלימודים ואיך במוסד? איך כולם מרגישים והאם אני מאושרת?

היית כל כך גאה בי ובמיכל שסיימנו י"ב ואנחנו הולכות לצבא. כל כך רציתי שעוד תראי אותי עם מדם

ותתגאי בי

סבתא, קשה לי ואני כבר מתגעגעת, אבל דבר אחד אני מקווה – שהגיע כבר סוף לייסוריך ולסבלך הרב.

היה לי כל כך קשה לראות אותך סובלת, ואני מבטיחה לך מכל הלב שנשמור בשבילך על סבא, אמא, זוהר

ישעיהו, ועל כולנו".